

ÎN C H E I E R E

27 aprilie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Iurie Bejenaru, Galina Stratulat

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Igor Cojuhari,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către Vasile Diaconu împotriva lui Igor Cojuhari cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 04 noiembrie 2015, prin care a fost admis apelul declarat de Vasile Diaconu și casată hotărîrea Judecătoriei Strășeni din 14 mai 2015 cu pronunțarea unei noi hotărîri de admitere a acțiunii,

c o n s t a t ă

La 14 martie 2014 Vasile Diaconu s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva lui Igor Cojuhari cu privire la încasarea datoriei pentru împrumut.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că prin recipisa din 14 februarie 2010 a acordat cu împrumut lui Igor Cojuhari suma de 20 000 dolari SUA, cu achitarea lunară câte 1 500 dolari SUA și o dobînda de 2% din suma restantă.

Susține reclamantul că, pînă la ziua depunerii acțiunii în instanța de judecată, pârâtul nu și-a onorat obligațiunea asumată, iar pretenția expedită la domiciliul acestuia s-a returnat, pe motiv că acesta și-a schimbat locul de trai, ceea ce consideră că nu corespunde realității, pârâtul doar încercînd să se eschiveze de la executarea obligațiilor.

Solicită Vasile Diaconu încasarea de la Igor Cojuhari a datoriei de împrumut în sumă de 20 000 dolar SUA.

La 12 mai 2014, reclamantul a înaintat cerere de majorare a cuantumului pretențiilor, solicitînd și încasarea din contul lui Igor Cojuhari a dobînzii de întîrziere conform art. 619 Cod civil, în mărime de 12 598 dolari SUA pentru perioada 14 februarie 2010 – 12 mai 2014, a taxei de stat în mărime de 13 438 lei, iar prin cererea din 14 iulie 2014 a solicitat și încasarea cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 3000 lei.

Prin cererea de majorare a cuantumului pretențiilor din 12 noiembrie 2014 Vasile Diaconu a solicitat și încasarea din contul lui Igor Cojuhari și a dobînzii de întîrziere conform art. 619 Cod civil, în mărime de 1 253,40 dolari SUA pentru perioada 13 mai 2014 – 12 noiembrie 2014, a taxei de stat suplimentare în mărime

de 740 lei, iar prin cererea de majorare a pretențiilor din 09 februarie 2015 a mai solicitat încasarea dobânzii de întârziere în mărime de 687,12 dolari SUA pentru perioada 13 noiembrie 2014 – 09 februarie 2015, a taxei de stat suplimentare în mărime de 400, indicând că la ziua de 09 februarie 2015 pârâtul a acumulat datorie formată din, suma împrumutului în mărime de 20 000 dolari SUA, 14 538,62 dolari SUA cu titlu de dobândă de întârziere, 14 578 lei cu titlu de taxă de stat.

De asemenea, Vasile Diaconu a invocat că a acordat pârâtului cu împrumut la 14 februarie 2010 suma de 20 000 dolari SUA, urmând a achita lunar câte 1 500 dolari SUA și dobânda de 2 % lunar, iar în caz de neîndeplinire a obligațiilor, s-a obligat să achite 7% din restul sumei datorate, însă ultimul nu a restituit sumele asumate.

A mai concretizat reclamantul că împrumutul a fost acordat de către el ca persoană fizică, și nicidecum în calitate de persoană juridică (SRL „Diaconu Lux”). La fel, a comunicat că contractul de credit ipotecar a fost încheiat între BC „Moldova Agroindbank” SA, SRL „Diaconu Lux” și Igor Cojuhari, însă această sumă nu are legătură cu împrumutul în litigiu.

Prin hotărârea Judecătoriei Strășeni din 14 mai 2014, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată acțiunea lui Vasile Diaconu împotriva lui Igor Cojuhari cu privire la încasarea datoriei în baza contractului de împrumut.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 20 mai 2015 Vasile Diaconu a contestat-o cu apel, solicitând casarea hotărârii cu emiterea unei hotărâri noi, prin care a încasa de la Igor Cojuhari în beneficiul lui Vasile Diaconu datoria în sumă de 20 000 dolari SUA, sau echivalentul în lei moldovenești, conform cursului stabilit de Banca Națională a Moldovei la momentul executării hotărârii, a încasa de la Igor Cojuhari în beneficiul lui Vasile Diaconu dobânda de întârziere în sumă de 14 538,52 dolari SUA pe perioada 14 februarie 2010 – 09 februarie 2015, a încasa de la Igor Cojuhari în beneficiul lui Vasile Diaconu taxa de stat achitată în prima instanță în sumă de 14 578 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 3 000 lei, precum și taxa de stat achitată în apel în sumă de 10 933,50 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 04 noiembrie 2015 s-a admis apelul declarat de Vasile Diaconu; s-a casat hotărârea Judecătoriei Strășeni din 14 mai 2015; s-a emis o hotărâre nouă, prin care s-a admis acțiunea lui Vasile Diaconu împotriva lui Igor Cojuhari; s-a încasat de la Igor Cojuhari în beneficiul lui Vasile Diaconu, datoria în mărime de 20 000 dolari SUA sau echivalentul în lei moldovenești, conform cursului stabilit de Banca Națională a Moldovei la momentul executării hotărârii, dobânda de întârziere în mărime de 14 538,52 dolari SUA sau echivalentul în lei moldovenești, conform cursului stabilit de Banca Națională a Moldovei la momentul executării hotărârii, pentru perioada 14 februarie 2010 – 09 februarie 2015; s-a încasat de la Igor Cojuhari în beneficiul lui Vasile Diaconu taxa de stat pentru depunerea acțiunii în prima instanță în mărime de 14 578 lei; s-a încasat de la Igor Cojuhari în beneficiul lui Vasile Diaconu taxa de stat pentru depunerea cererii de apel în mărime de 10 933 lei și cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 3 000 lei.

La 01 februarie 2016 și 04 aprilie 2016, Igor Cojuhari a declarat recurs și respectiv recurs suplimentar împotriva deciziei instanței de apel, solicitând casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a indicat că consideră neîntemeiată și ilegală decizia instanței de apel, deoarece instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a aplicat legea care nu trebuia să fie aplicată și a apreciat arbitrar probele.

Totodată, consideră recurentul eronată concluzia instanței de apel, în partea în care a susținut că împrumutul a fost acordat de persoana fizică Vasile Diaconu, pe când conform recipisei împrumutul a fost acordat de SRL „Diaconu Lux”, iar în consecință în litigiu a fost atrasă o parte care nu are nimic în comun cu litigiul.

Susține că instanța de apel nu a aplicat prevederile art. art. 61, 726, 729 Cod civil, art. 2 din Legea privind societățile cu răspundere limitată, și totodată a aplicat eronat prevederile art. 117 din Legea contabilității, pct. 13 și 22 din Hotărârea Guvernului nr. 764 din 25 noiembrie 1992.

Afirmă recurentul că, în speță nu s-a reținut faptul că recipisa privind acordarea împrumutului nu a fost întocmită la 14 februarie 2010 și la data de 14 februarie 2011.

Examinînd temeiurile recursului declarat de către Igor Cojuhari în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În conformitate cu art. 432 CPC, alin. (2), (3) și (4), se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului. Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată. Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Igor Cojuhari nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se axează asupra fondului cauzei, referindu-se la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel și nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, invocarea de către recurent a faptului că instanța de apel a interpretat și aplicat eronat normele de drept material și procedural la judecarea pricinii este pur declarativă, doar pentru a se încadra în temeiurile declarării recursului.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei pentru casare a deciziei recurate și urmează a fi respins.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din CPC are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se exclusiv legalitatea deciziei adoptate, dar nu și temeinicia în fapt a acesteia.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că conform jurisprudenței degajate de CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să dispună de puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (speța Purcell contra Irlandei, decizia cu privire la admisibilitate din 16 aprilie 1991), însă motivele recursurilor invocate în speță sunt similare celor indicate în procesul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat deja în modul corespunzător.

Astfel, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Igor Cojuhari ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Igor Cojuhari se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Galina Stratulat